

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea sufletească a credincioșilor
Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ILIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 61 / 30 MAI ANUL III, 2021

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani Cristesti1.mmb.ro

Duminica a V-a după Paști (a Femeii Samaritence)

Cei din cetatea samaritencei, după ce Mântuitorul a petrecut la ei două zile, grăiau către dânsa: „De acum credem nu numai pentru cuvântul tău, fiindcă noi înșine am auzit și am cunoscut că acesta este Mântuitorul lumii, Hristosul”. Așa este cu toți. Mai întâi sunt chemați la Domnul prin cuvânt din afară sau, ca la noi acum, pe calea nașterii; iar mai apoi, când gustă în fapt ce este viața în Domnul, deja nu se mai țin de Domnul prin obștea creștinească, ci prin unirea lăuntrică cu El. Acest lucru trebuie să-1 aibă ca lege toți cei care se nasc în obști creștine, să nu se mărginească, adică, a ține de Domnul numai pe dinafară, ci să se îngrijească a se uni cu El lăuntric, pentru ca mai apoi să poarte deja în sine mărturia statornică a faptului că stă într-un adevăr. De ce este nevoie însă pentru asta? Este nevoie să întrupăm în noi

înșine adevărul lui Hristos, iar adevărul lui Hristos este scularea celui căzut. Așadar, dezbracă-te de omul cel vechi, care putrezește în ghearele poftelor amăgitoare și îmbracă-te în omul cel nou, zidit după Dumnezeu într-o dreptate și preacuvioșia adevărului, și vei cunoaște în tine însuși că Domnul Iisus Hristos e, cu adevărat, Mântuitorul nu doar al lumii îndeobște, ci și al tău anume. (Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*).

TRISTEȚEA

Cauze și vindecări

Tristețea a apărut ca urmare a păcatului strămoșesc. Există două feluri de tristețe. Cea dintâi Sfinții Părinți o numesc „afecte firești și neprihănite”, adică stări care au apărut în firea omenescă în urma păcatului originar. Tristețea care face parte din aceste afecte naturale, nu numai că nu este „neprihănită”, dar poate sluji drept temelie al unei virtuți: „întristarea cea după Dumnezeu” (Epistola a II-a către Corinteni, capitolul 7, 10).

Cea de a doua formă de tristețe este o patimă și o boală a sufletului, produsă prin reaua întrebuințare a tristeții

pomenite mai sus, adică a tristeții celei bune.

În loc de a se folosi de întristare pentru a-și plânge păcatele și a se mâhni pentru întristarea cea după Dumnezeu și pentru pierderea bunurilor duhovnicești, omul o folosește pentru deplângerea lucrurilor materiale (Sfântul Maxim Mărturisitorul-Răspunsuri către Talasie).

Tristețea apare ca o stare a sufletului caracterizată prin lipsă de îndrăzneală, slăbiciune, greutate și durere psihică, deznădejde, strâmtorare, apăsare a inimii, disperare dureroasă, însoțită cel mai adesea de neliniște și chiar de spaimă, (Sf. Ioan Casian, Așe-

zăminte mănăstirești, IX, 1). Tristețea se naște din pierderea unui bun material. Lipirea omului de viața pătimasă poate naște tristețea. Tristețea poate fi trezită și de invidia față de bunurile materiale sau morale ale altuia. De asemenea ea poate fi cauzată de lipsa onorurilor din partea lumii, fiind legată de chenodoxie (slava deșartă sau vanitatea). Pentru vindecarea tristeții suntem îndemnați să citim Psaltirea. Psaltirea este cartea mângâierii pentru sufletele întristate. (*Terapeutica bolilor spirituale, Jean Claude Larchet, pag. 158-161*)
Va continua.

SFĂTUURI DUHOVNICEȘTI

Fugi de lux, desfrânare, băutură, lene, - mama tuturor relelor! La lucru strain nu întinde mâna. !

Nimui nu-i dori răul, iar pe cel ce ți-a făcut binele nu-l uita. Fii cu toată în pace.

Fiecare dintre noi să fim conștienți că dacă lucrăm ceva, este pentru Dumnezeu și avem plată de la Domnul.

În fiecare duminică și sărbătoare, de la ora 8:00, Utrenia, Acatist, Sfânta Liturghie și Parastas (după caz).

Sfânta Fotini, mucenița cea luminătoare

Înălțăm astăzi rugăciuni de mijlocire Sfintei Mucenițe Fotini, samarineanca pe care o regăsim atât în Sfânta Scriptură, cât și în Tradiția bisericească. Este vorba despre femeia amintită doar cu toponim de Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan în relatarea convorbirii sale cu Mântuitorul Iisus Hristos (Ioan 4, 5-42), a cărei viață este completată de mărturii tradiționale despre moartea mucenicească în timpul persecuției împăratului roman Nero (54-68). Calendarul ortodox amintește pe data de 26 februarie de sfârșitul său martiric, femeia samarineancă având consacrată și o duminică din an ce îi poartă numele, în cea de-a V-a săptămână după Sfintele Paști.

Sfântul Ioan Teologul descrie în

Evangelhia sa dialogul dintre Mântuitorul Hristos și o femeie samarineancă, înscriindu-i acesteia din urmă numele în istorie. După două milenii, cel puțin o dată în an, lumea creștină amintește de cea care a vorbit cu Mesia lângă fântâna lui Iacov din cetatea Sihar, în Samaria. Iar numele și faima i se vor pomeni până la sfârșitul veacurilor. Relatarea convorbirii lui Iisus cu femeia samarineancă este unul dintre cele mai fertile momente biblice, mărturie în acest sens stând exegezele unor mari păstori de suflete ai Bisericii, din perioada patristică până la teologi contemporani. Sfântul Chiril al Alexandriei, în comentariul la Evangelhia după Ioan, tâlcuiește episodul biblic petrecut la fântâna lui Iacob. După dialogul despre iudei și samarineni, despre apa ostoitoare a setei trupești și „izvorul de apă curgătoare spre viața veșnică”, femeia îl mărturisește, fără a-L recunoaște: „Știm că va veni Mesia, Care se cheamă Hristos,

când va veni, Acela ne va vesti nouă toate” (Ioan 4, 25). Iar Omul din fața ei Se descoperă: „Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine”. Se întorc ucenicii din cetate și dialogul încetează, iar femeia merge la ai săi și devine mărturisitoare: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul?” (Ioan 4, 29). Dialogul cu Mântuitorul îi schimbă viața. Arhiepiscopul Alexandriei observă metamorfoza acesteia: „Femeia, care ieri și alaltăieri fusese soția mai multor bărbați și care fusese stăpânită de plăceri josnice, se arată mai înaltă și mai tare decât grijile pentru trup și biruiește trebuința trupului și, disprețuind setea, se întoarce, prin credință, spre o altă deprindere, îmbrățișând îndată iubirea, cea mai înaltă decât toate virtuțile, și purtarea de grijă față de alții, care i se înfățișau ca bine, vrând să le vestească și altora, pornește repede pe drumul spre cetate”. Samarineanca L-a descoperit pe Hristos pentru că s-a arătat dispusă a-L asculta. Iar descoperirea i-a fost de

folos pentru că nu a ținut-o pentru sine, ci a împărtășit-o semenilor, ea, „această femeie preavestită, făcând comun și altora binele dăruit ei, neducând acasă apa pe care o scosese, ca din sâni ei izvorători, nici găleata umplută din adâncul pământului, ci conținutul înțeleșurilor de care se umpluse prin harul dumnezeiesc și ceresc și prin învățătura Mântuitorului”.

Părintele Dumitru Stăniloae, autorul traducerii și notelor din colecția Părinți și Scriitori Bisericești, observă faptul că „mare putere a dovedit Iisus când a făcut dintr-o femeie stăpânită de plăcerile trupești o mare misionară”, adăugând că „știa dinainte pe cine alege pentru misiunea pe care i-a încredințat-o. Știa ce posibilități sunt în această femeie”.-

Fericitul Augustin ne îndeamnă să vedem prin această femeie „chipul Bisericii”, care „vine de la străini, căci Biserica trebuia să vină dintre neamuri, care sunt stră-

ini de neamul iudeilor”. Mărturia ei din cetatea Sihar a avut loc la începutul propovăduirii Mântuitorului, așadar după anul 30 al erei creștine. Pătimirea sa în timpul persecuției lui Nero, aproximativ trei decenii mai târziu, dovedește o convertire autentică în urma întâlnirii cu Domnul. Dacă în Sfânta Scriptură o regăsim fără nume („samarineanca”), trecându-i-se în plan secund identitatea pentru a servi drept model faptele ei, și nu persoana. Tradiția bisericească i-a consemnat viața după întemeierea Bisericii. Samarineanca devine Fotini. Apostolii sau ucenicii lor o vor fi botezat, dându-i un nume creștin ce înseamnă tocmai „cea luminată”. Pentru propovăduirea sa, Biserica o numără între sfinții cei „întocmai cu Apostolii”.

În cea de-a doua parte a vieții, după sfârșitul mucenicesc al Sfinților Apostoli Petru și Pavel, o regăsim pe Fotini în cetatea Cartagina, împreună cu fiul său mezin, Iosie, propovăduind cuvântul

lui Dumnezeu. Victor, fiul cel mare, fusese soldat în armata romană și luptase împotriva barbarilor, fiind numit comandant militar al cetății Attalia (Antalya Turciei de astăzi, n.r.). De acolo a fost chemat de împăratul Nero în Italia pentru a-i prinde și pedepsi pe creștini. Sebastian, un alt oficial roman, cunoscându-l că este creștin, l-a îndemnat să se supună poruncii imperiale și să-și anunțe mama și fratele mai mic să nu mai propovăduiască pe Hristos în locuri publice. De asemenea, orice delațiune despre creștinii cunoscuți i-ar fi adus averea rămasă în urma lor. Pentru ispitierea prietenului său, ducele Sebastian a rămas orb și mut vreme de trei zile, iar în cea de-a patra zi a exclamat: „Dumnezeul creștinilor este singurul Dumnezeu adevărat!” După ce s-a botezat împreună cu întreaga sa casă, și-a recăpătat și privirea. (<https://ziarullumina.ro/actualitate-religioasa/documentar/sfanta-fotini-mucenita-cea-luminatoare>)